

és hogy a barátaim az utakról bekopogjanak hozzám
hiszen van már egy szobám
1 gyerek
feleség
hogy az erdők és folyók illatát hozzák a fene-beton-csapdába
mert az erdőknek és folyóknak van illatuk
én meg vágyódom utánuk
és akkor talán újra hosszú útra megyek
délre
hol mediterrán a mosoly
és az arcomról
lezuhanak a ráncok
nagyon kell már hogy tavasz legyen végre

Varga Rudolf

Alázkodó

Ennyi maradt az éjszakából? Szemem
alatt élettelen barázda, hosszúkás állkapocs,
gyullongó leheletem, falra vetített bordáim
röntgenképe. Másnapos fehér ingem leint. Szemeim
néznek, merednek reménytelen, felborzolt hajam; koporsó-
tollazat. Vermek, hová nyíltok? hová vezettek? Az
utak bennem nyílnak szét, kettétörve
arcom,

tátott szájában tartja a földet az ég,

de

pihen a madár, reszket, mint aki fél. Tudja már, föl
se kél, föl se száll, csőre már nem kopog, csőr helyett
jégesapok,

harekocsizó-magány. Túlvilág, alvilág
ollók éle összevág, forgószél haragítja ablakomat,
párás két szememet. Lábamon zöld bokor
áll az melékezés zöld vizével összefolyik. Megbékélek
a pusztasággal, göresösen-kinyúló-végső-társ-keresés
az vagyok én. Ami bennünket még

összeszorít; mozdulat,

örülő száj, megközelítő szó, Szárán alvó életemet se kérjed!
Nélküled ne vágyjam már sehová!

Száz ilyen alázkodó ének kísérjen, temessen fátok alá,
fátok alátemessen engemet!